

Det monokulturelle samfund

- en dystopi

Af Lars K. Christensen

I sin kommentar "Det multikulturelle samfund - en forvrøvlet utopi" den 20. februar præsenterer Kirsten Damgaard os for to eksempler på 'kultur': dels islam, dels en til lejligheden opfundet konstrueret religion. Kultur fremstilles med andre ord som lig med religion. Det multikulturelle samfund defineres ikke, men man forstår dog, at det er et samfund, der imødekommer "særlige rettigheder for udvalgte grupper" og dermed giver køb på demokrati og menneskerettigheder.

Det er værd at minde om, at det danske demokrati ikke blev født fuldt færdigt. At skaffe arbejderne, kvinderne, de fattige og diverse mindretal politisk og retslig ligestilling var en proces, som strakte sig gennem det meste af to århundreder. I den politiske magtkamp blev kulturen brugt flittigt som argument. Forargelsen var stor blandt det 19. århundredes borgerskab, når forvorne arbejdere og simple bønder krævede økonomisk og politisk liggeret. Den slags blev anset som en trussel mod civilisationen.

Kultur kan defineres som den praksis, hvor igennem mennesker tilskriver deres tilværelse en mening. Kultur er med andre ord en proces, ikke et fastlåst system af normer og værdier. Men samtidig afspejler kultur også livsvilkår og erfaringer. Reduktionen af kultur til et spørgsmål om etnicitet og religion er ren ideologi, som skal skabe et billede af Danmark som et kulturelt homogent Morten Korch-samfund.

Pres fra højre

Så længe Danmark har eksisteret som stat, har der eksisteret kulturelle forskelle. Ofte har magtens kultur været dominerende, andre gange er det kommet til regulære konflikter og endda borgerkrige. I forhold til tidligere epoker har det demokratiske system udmærket sig ved - og det er netop et af argumenterne for at foretrække det - at være særlig velegnet til at håndtere samfundsmæssige modsætninger på fredelig vis. Men det er ikke det samme som, at modsætningerne er forsvundet.

Med tilkomsten af en større gruppe ikke-europæiske medborgere opstår der nye udfordringer i sameksistensen mellem kulturer. Her skal det danske demokrati så vise sin overlegne evne til at finde pragmatiske løsninger. Det har trods alt stået overfor større udfordringer end halal-slagt kød i folkeskolen og tørklæder i Magasin. Der er naturligvis også alvorlige problemer, så som at visse muslimer har et stærkt undertrykkende syn på kvinder eller er modstandere af demokrati og menneskerettigheder - sådan som nogle etniske danskere også er det. Som kulturelle fænomener er det bare ikke noget, vi kan forbyde - med mindre vi vil indføre sindelagskontrol. Det vi derimod kan og skal forbyde, er enhver form for udemokratisk og undertrykkende praksis. Det er imidlertid et spørgsmål om politik og jura, ikke om kultur.

Det har som sagt været en lang historisk proces at komme dertil, at alle borgere anses for ligeværdige overfor staten - uanset hvad den siddende regering måtte mene om deres kultur. Nu presses der på fra højre for at bevæge processen den modsatte vej: Der argumenteres for, at politiske rettigheder skal tildeles eller begrænses ud fra kulturelle kriterier. Hertil kommer så det ideologiske klima, som skabes af

regeringens almindelige kamp mod den kultur, man ikke bryder sig om. Der tegner sig konturerne af en monokulturel dystopi, som kan vise sig at være den virkelige trussel mod demokrati og menneskerettigheder.

Oprindeligt publiceret som kommentar i "[Information](#)" d. 22.02.2006
Denne udgave: www.christianehoej.dk

Må benyttes til ikke kommercielle formål og med angivelse af kilde, som anført i
[Creative Commons](#)

